

PRENUMERATA:

Rocznio	6
Półrocznie	3
Kwartalnie	1 k. 50
Miesięcznie	50

w KROLESTWIE I CESARSTWIE:

Rocznio	8
Półrocznie	4
Kwartalnie	2

Prenumeratę na „Dziennik Łódzki” w Warszawie przyjmuje skład Henryka Hirsfelda, przy ulicy Mazowieckiej, Nr. 16, wprost Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego. Tamże nabywać można pojedyncze nery Dziennika.

Cena pojedynczego numeru 5 kop.

KALENDARZYK.

Dziś: Najśw. krwi Pana J. Chr.
Jutro: Nawiedzenie N. M. P.
Wschód słońca o godz. 3 min. 42. Zachód o godz. 8 min. 21
Długość dnia godz. 16 min. 59. Przybyło dnia godz. 10 min. 9

Biurow Redakcyj i Administracji
ulica Piotrkowska, hotel Hamburgski Nr. 275.

Adres telegraficzny:

„DZIENNIK” ŁÓDŹ.

Ogłoszenia przyjmowane są: w Administracji „Dziennika” oraz w biurach ogłoszeń Rajchmana i Frenckera w Warszawie i w Łodzi.

Rękopisy nadesłane bez zastrzeżenia — nie będą zwracane.

DZIENNIK ŁÓDZKI

pismo przemysłowe, handlowe i literackie.

CENA OGŁOSZEŃ:

Za eden wiersz politem lub za japo miejsce 6 kop., z następstwem wrażliwości powtarzających się albo większych ogłoszeń odpowiedniego rachunku.

Nekrologi za każdy wiersz 10 kop.

Reklamy: za każdy wiersz 12 kop.

Stale 3 wierszowne ogłoszenia adreśowane po rs. 2 miesięcznie.

Od należności przewyższających 10 rs. usługa dodatkowa ogólnie 5%.

Numer następny wyjdzie we wtorek.

Od administracji.

Przypominamy szanownym prenumeratom odnowienie przedpłaty.

Rozporządzenia rządowe.

UKAZ NAJWYŻSZY.

(Dokończenie — patrz Nr. 142).

13. Zatwierdzenie aktu przez zwierzchność hipoteczną i ostateczne zapisanie go do wykazu hipotecznego, uskutecznia się nie wcześniej niż po otrzymaniu na to przyzwolenia rady banku. O przyzwoleniu tem robi się wzmiankę w wykazie hipotecznym.

14. Jeżeli sprzedawany grunt nie miał zaprowadzonej hipoteki lub jeżeli na sprzedaż wydziela się części ze składu majątku, to dla sprzedawanego gruntu powinna być przed wydaniem pożyczki zaprowadzona oddzielna księga hipoteczna.

15. Dług z pożyczki wydanej z funduszu banku i z kapitału użyteczności publicznej zapisuje się na pierwszym numerze w IV dziale wykazu hipotecznego. Należne zaś do poprzednich wierzycieli hipotecznych pretensje (§ 9), chociażby termin ich jeszcze nie nadszedł, spłacane są obowiązkowo ze sprzedażnego szacunku dóbr.

16. Majątek kupiony przy pomocy włościańskiego banku ziemskiego, do czasu ostatecznej spłaty długu bankowego, nie może być odstępowany bez przyzwolenia banku. Kupno majątku, oprócz wypadków sprzedaży przymusowej, dozwolone jest tylko osobom wymienionym w § 2 niniejszych przepisów. Jeżeli taki majątek przejdzie w drodze spadku wedle prawa, na podstawie testamentu lub też drogą darowizny

do osoby nie podpadającej pod moc § 2, to spadkobierca lub obdarowany obowiązany jest pozyskany grunt sprzedać w terminie rocznym, od dnia otwarcia spadku lub otrzymania daru, takiej osobie, która ma prawo nabycia go, stosownie do § 2. Części kupionej przy pomocy banku majątku, które dostały się oddzielnym nabywcom, nie podlegają dalszemu rozdrobnieniu w naturze z żadnego tytułu i w żadnej formie, jeżeli każda z oddzielnych części mniejsza jest od sześciu mórg miary nowopolskiej. Znajdujące się na gruncie domy i zabudowania folwarczne nie mogą być ustępowane oddzielnie od gruntu. Obciążenie majątku jakimkolwiek zobowiązaniem, oprócz długu poprzedniemu właścicielowi, nie spłaconego przy kupnie, nie jest dozwolone.

17. Zaświadczenia o spadkach na dłużnika szczególnych nieszczęścia (§ 29 przepisu o banku włościańskim), nadających prawo do umorzenia kary za spóźnienie rat, wydawane są przez gubernialne komisje do spraw włościańskich, na podstawie przedstawień miejscowych komisarzy do spraw włościańskich.

II. Skład oddziałów włościańskiego banku gruntowego w guberniach Królestwa Polskiego utworzyć z prezesa i jednego, a w razie znacznego rozwoju interesów, dwóch członków, mianowanych przez ministra finansów, stałego członka miejscowej gubernialnej komisji do spraw włościańskich i członków wybranych przez gubernatora każdej z gubernij wchodzących w okręg działalności oddziału.

III. Prezesem oddziałów włościańskiego banku gruntowego w guberniach Królestwa Polskiego wyznaczyć, płace w wysokości 2,500 rubli rocznie każdemu (w tej sumie 1,800 rubli pensji i 700 rubli stołowych), członkom tych oddziałów mianowanych przez ministra finansów płacę jako też klasę urzędu, do emerytury i haftu na mundurze — na równi ze starszymi referentami banku a stałym członkiem gubernialnej komisji do spraw włościańskich, pełniącemu obowiązki członka oddziału — płacę dodatkową w wysokości 450 rs. rocznie.

IV. Powiększyć skład rady włościańskiego banku gruntowego o jednego (czwarte-

go) członka, upoważniwszy urzędującego w ziemskim oddziale ministerium spraw wewnętrznych członka komisji do spraw włościańskich gubernij Królestwa Polskiego do zasiadania z prawem głosu, w radzie banku, przy rozstrząsaniu spraw o pożyczki na kupno przez włościan gruntów w rzeczonych guberniach.

V. Maksymalną wysokość wydatków na utrzymanie rady włościańskiego banku ziemskiego, ustanowioną przez uwagę do tabeli urzędów i wydatków zarządu tego banku, oznaczyć na 65,000 rubli rocznie, a wyznaczoną przez tę listę sumę na kancelistów przy radzie banku — na 5,000 rubli rocznie.

VI. Z zaliczonego do specjalnych środków ministerium spraw wewnętrznych kapitału użyteczności publicznej Królestwa Polskiego, oddać do rozporządzenia włościańskiego banku gruntowego dwa miliony rubli, z warunkiem, aby na powiększenie tej części kapitału odliczana była z zysków banku corocznie cząstka odpowiadająca stosunkowi ogólnej sumy pożyczek do sumy wydanej z tego kapitału.

VII. Upoważnić ministra skarbu:

a) do ułożenia po poprzednim porozumieniu się z ministrami: spraw wewnętrznych sprawiedliwości i dóbr państwowych i przedstawienia do zatwierdzenia w porządku prawodawczym, przepisów o dokonywaniu przymusowych egzekucji nieakuratnych dłużników, którzy otrzymali pożyczki na kupno gruntów z włościańskiego banku gruntowego i z kapitału użyteczności publicznej Królestwa Polskiego;

b) do wydania na podstawie § IV Najwyższej zatwierdzonej 18-go maja 1882 roku uchwały rady państwa co do włościańskiego banku gruntowego i z zastosowaniem do przepisów niniejszego prawa, instrukcji ustanawiającej szczegółowe przepisy dotyczące działalności włościańskiego banku gruntowego i jego oddziałów w guberniach Królestwa Polskiego.

Jego Cesarska Mość takową uchwałę rady państwa 11-go kwietnia 1888 roku Najwyższej zatwierdził raczył i wykonać polecił.

(„Praw. wiestnik”).

Przemysł, Handel i Komunikacje.

Cia.

— Z powodu pogłosek o dozwoleniu przywożenia bez cła rudy żelaznej z Finlandy „Nowoje wremia” donosi, iż środek ten istotnie został zastosowany, lecz dotyczy tylko wschodniej Finlandy, skąd ruda będzie przepuszczana wyjątkowo przez komorę w Szliselburgu. Zakłady, które będą chciały skorzystać z tej ulgi, winny za każdym razem uzyskać pozwolenie od ministerium dóbr państwa i skarbu, a przedewszystkiem określić ilość potrzebnej rudy.

Brogi żelazne.

— W ubiegłym czwartek odbyło się w Warszawie ogólne zebranie roczne akcyjnarzystów kolei warszawsko-terespolskiej. Przewodniczący przedstawił główne szczegóły z eksploatacji za rok ubiegły. Dochód drogi 2,129,172 r. był większy niż w roku poprzednim o 53,500 rs., ponieważ wzmożył się ruch towarowy. Wydatki 1,645,990 rs. wykazały zmniejszenie o 21,000 rs., skutkiem ograniczenia służby ruchu i niższenia ceny siły pociągowej, wobec osłabienia ruchu pasażerskiego. Dochody przewyższyły więc wydatki o 483,170 rs. Droga będzie potrzebować około 560,000 rs. dopłaty od rządu. Z zysku osiągniętego w roku zeszłym należy potrącić 530,000 rs. niedoboru z eksploatacji nowo otwartych odnog siedlecko-mańkowskiej i brzesko-chełmskiej; prócz tego około 230,000 rs. będzie wymagać budowa mostów zniszczonych przez wylewy wiosenne; rada zarządzająca odnieść się ma do rządu o rozłożenie jej tych wydatków na lat dziesięć. W ciągu zebrania odczytano sprawozdanie kasy zjednoczenia. Z początkiem roku bieżącego kasa liczyła ogółem 1,140 uczestników, zatem w ciągu roku liczba jej członków powiększyła się o 6-ciu. Pensje emerytalne przy końcu roku sprawozdawczego pobierało 77-em emerytów (12,382 rs.), 53 wdowy (5,195 rs.), a na wychowanie 117 dzieci wydano 3,763 rs. Największa za plac emerytalnych wyniosła 600 rs., najmniejsza 13 rs. 50 kop. rocznie, największy zasiłek na wychowanie 281 rs., najmniejszy 2 rs. 25 kop. rocznie. Wresz-

18)

Edward Delpit.

Katarzyna Levallier.

(PRZEKŁAD Z FRANCUSKIEGO).

(Dalszy ciąg — patrz Nr. 143).

Pan Levallier wpoił palce w aksamitny fotel. Spojrzenie, zachowanie zdradziły artystę; rywal stał przed nim, — był w jego mocy, bo nim był malarz! Nie spostrzegł tego wcześniej, chociaż to było jasne. On odpowiadał jej wyobrażeniom, — przewyższał go o wiele, gardził gawiedzią prozą, bujał po przestworach niebieskich, zamieszkiwał konstelacje, był świetnym, wspaniałym, wielkim! A chociaż był bóstwem, nie mógł się oprzeć miłości dla kobiety... No, ale nie trzeba być śmieszny. Nie przystoi zwyciężonemu ironia. Czy nie szlachetniej, pocziwiej poddać się konieczności.

Przeznaczone były dla siebie te dwie istoty — coż on między nimi robił? Tamci cierpieli, jakim prawem skazywał ich na cierpienie? Ale i on przeżywał męczarnie, czy się to za nic nie liczyło? Ich cierpienia przeplatane były rokoszami, która nie będzie nigdy jego udziałem. Dość spojrzeć było na Katarzynę i Borręza, żeby się o tem przekonać. Wszystko ich zdradzało, wszystko zbliżało do siebie i serce mu się krwawiło na widok tych dwojga istot ukrywających w głębi duszy miłość, która pomimo ich woli na jaw wychodziła. Nie mó- wili nie do siebie a jednak się rozumieli.

— Nie złamiesz mnie — mówiły dumne a melancholijne oczy Katarzyny. Twoja boleść obije się o moją silną wolę, wycisnie

mi ły, — ale do ciebie należę nie będę, chociaż duszę masz „moją.”

Oczy Borręza odpowiadały:

— Nie mnie nie obchodzi mąż twój, świat cały, twoje okrucieństwo, skoro mam miłość twoją.

Tak jest, coż obchodzić może piekło, gdy się niebo posiada!

VI.

Katarzyna jednakże na pozór obojętna, czuła, że ją siły opuszczają. Nie spodziewała się tylko co wybuch Maksymiliana wstrząsnął jej nerwami, obudził sumienie; miłość rozdrażniała Lucyana, ból jej sprawiał. Odkąd ważne wypadki życia jej zamęciły po raz drugi, zlekkała się, zdradzała. Jej wyniosły spokój duszy opuścił ją. Pomie- dzy mężem, którego w rzędzie przyjaciół stawiała a przyjaciół, przy którym o mezu zapominała, poczuła się zbrodniarką. Nie wyobrażała sobie chwili kiedy przyjdzie jej wybierać. Namietność zaczynała przypuszczać gwałtowne szturmy, — nie była to już tajemna walka ale wojna otwarta. Dawniej wstydziła się przyznać Lucynowi do uczucia, ukrywała je, tłumila w głębi duszy; bicie serca kryła, jakby poniżenie, wstyd jakby. Teraz nie troszczyła się, że czyta jej myśli i omdlewała oszalamiona miłosnymi spojrzeniami jego oczu. Coż znowu! czyby kapitulowała? Zwalczona miałałaby z piedestału spaść w błoto? Nie, Lucyana miał dla niej szacunek i ten ją ochroni od upadku. Złoto czystem pozostanie. Bujała razem tak wysoko, że podmuch ziemski osiągnąć ich nie mógł. Tak so- bie perswadowała ilekroć rozsądek uwagi jakie jej robił. Ale jej wrodzona uczciwość zaraz brała górę: widziała jasno, że to były wykryty, że pycha jej wynosiła błoto do apoteozy, uświęcała. Czuła zmysły podniecone, wrzało w niej wszystko, — wzburzenie, bunt taki, — czyż to był spokój prze-

strzeni napowietrznych, cisza zwiastująca sąsiedztwo Boga? Była tylko kobietą, gdy sądziła się być aniołem. Katarzyna drżała czując, że powoli zstępuje coraz niżej. Światłość gwiazd ją jeszcze otaczała, ale pokrywała resztą światła przepaści niedalekie. Błyskawice oślnęły ją, osłępiła. Po- ezya, zapal, były to fałszywe pozory pokrywające błoto! Zapytywała, co z ich miłością będzie, z miłością początek swój w obłokach mając? Czy istnieć na ziemi będzie, czy też wzniósłszy się do nieba skona w uniesieniu? Ale jak oprzeć się mogła wypadkom, skoro sam widok Lucyana w omdlenie ją wdrowiał. Pragnienia duszy, wzburzenie istoty całej, to samo widziało w Lucyanie. Jak ona, Lucyana zamieszkiwał krainy czyste, przestwory gwiazdziste. Jak ona cierpiała, męczył się, konał wśród walki honoru z miłością. Niepo- dobieństwo było się cofnąć, trzeba było się roznieść, powiedzieć głośno to, co sobie już cicho powiedzieli — i że łyżami — serca swoje otworzyć. To, co poszanować nale- żało, będzie poszanowane, cnota przez to nie zachwieje się, nie zginie — a może to na co sobie jeszcze dotychczas nie pozwili, będzie pociechą dla nich, może doda im siły i odwagi, że będą patrzyli bez rumień- ca wstyd na siebie...

Katarzyna ufała sobie. Nic prawie nie odróżniało jej już od kobiety upadłej, a ona tego nie podejrzawała. Kropla wody nie ugasi pragnienia człowieka gorączką trawionego; padając w przepaść, gdzie ho- nor u szczytu a błoto w dole, trudno się zatrzymać w środku. Nie wystarczała im już niema zamiana myśli. Dokąd zaprow- adzi ich namietność?

Pan Levallier myślał o tem z przestra- chem.

Katarzyna nie wyciągała ręki na powi- tanie artysty; Borręza, w pierwszej chwili zdumiony, teraz jaśniał radością; zrozu- miał: nie był to chłód z jej strony, nie

była to obojętność; jeżeli jej przyjęcie było niezwykle dziwne, było wynikiem tego, że nie czuła się bezpieczną, nie ufała już so- bie: kochała go i lękała się wypadku naj- pospolitszego, chwili zdolnej przełamać jej dotychczasowe skrupuły.

Maksymilian widział powstrzymywane wy- znanie, wymowne milczenie, przelotne spoj- rzzenia, to co niczem niby nie było, ale miało znaczenie dla nich — dla niego! — był to cały chór tajemniczych mnióstwa sło- dyczy, tysiącznych uniesień miłości. Są- dzili, że oni tylko ten chór słyszeli, tymcza- sem i on go słyszał. Nieopatrzni, nie za- stanowili się nad tem, że dusza niekiedy zdolna jest odgadnąć pewne rzeczy. Dla- tego, że się jest mężem, czy się ma być ślepym i głuchym?

Wesołe hymny brzmiały w ich pier- siach, — łkania rozpacz jego pierś rozry- wały. Co miał robić on, mąż dotychczas szanowany, którego jutro zdradzą, — czło- wiek, którego ona znała dziś nie chciała, a który pomimo to gotów był życie swoje za nią poświęcić? Życie poświęcić i ow- szem, ale honor? Odpowiedzialnym był przed Bogiem i ludźmi za jej, tak jak i za swój honor. Obowiązek sumienia naka- zywał mu czuwać nad istotą, której przy- siągnął niedawno nie tylko miłość, ale pomoc i opiekę; powinien był jej bronić przed wszystkimi i przed nią samą. Nie miał promyka, któryby mu wskazał drogę wśród ruin a nie go nie upoważniało do gwałto- wego działania.

— Panie — powiedział nakoniec — od- jechałeś raptownie, ale dzięki Bogu jesteś już z powrotem. Ale szczególnie są to twoje niespodziane znikania. Czy to jest właściwością artystów, że nigdzie dłużej wytrzymać nie mogą?

— Och tak! nigdzie — potwierdził Lu- cyan.

(D. a. n.)

cie zebranie przystąpiło do wyborów jednego członka rady i członków komisji rewizyjnej. Na członka rady powołano ponownie Władysława Kronenberga a do komisji rewizyjnej wybrani: Konstanty Gruszeki, Aleksander Wieniawski i Władysław Chudziński.

— Donoszą z Petersburga, iż według opracowanego programu konferencji kolei związku ruskoniemieckiego, zarząd kolei dąbrowskiej, wobec budowy nowego toru Sosnowice Katowice, celem połączenia stacji kolei moskiewsko-brzeskiej i leżących za nią kolei z kolejami niemieckimi, skutkiem czego kierunek towarów Brześć—Łuków—Iwangród—Sosnowice będzie najkrótszym, postanowił włączyć ją, jako drogę pośrednią, na przestrzeni Iwangród—Sosnowice — granica państwa do związku ruskoniemieckiego.

Przemysł.

— W dniu 7-ym lipca ma być otwarty zakład rektyfikacyjny warszawskiego towarzystwa sprzedaży i oczyszczania spirytusu, przy ulicy Dobrej, w miejscu byłej dystryktu Borkowskiego, nabytej przez zarząd towarzystwa za 23,000 rubli. Nowy zakład, pod nazwą „Rektyfikacja warszawska”, na początek ma dostarczać 270 wiader spirytusu bezwodnego dziennie, czyli około 8,000 wiader rocznie. „Rektyfikacja warszawska” przerabiać będzie po cenie kosztu i sprzedawać na rachunek dostawcy, jedynie spirytus będący własnością akcjonariuszów towarzystwa, w stosunku do liczby posiadanych akcji, a mianowicie po 250 wiader 80° spirytusu od każdej z 400 akcji, rozebranych przez uczestników towarzystwa. Termin dostawy spirytusu ustanawiany będzie przez losowanie. Jeżeli który z akcjonariuszów nie dostawi spirytusu w terminie oznaczonym, zarząd towarzystwa będzie miał prawo nabyć odpowiednią partję od innego akcjonariusza a zysk z takiej operacji doliczony będzie do ogólnych zysków towarzystwa. Ceny spirytusu ustanawiać będzie zarząd towarzystwa na zasadzie cen otrzymywanych przy sprzedaży za granicą, uwzględniając zarazem warunki miejscowe. Zarząd towarzystwa oczywiście nie będzie potrącał dostawcom 2% na pokrycie akcyzy, wynagrodzenia za spirytus rozlany i tym podobnych dodatków, obciążających niesłusznie kieszeń sprzedawcy. Należność za spirytus dostawiony wypłaconą będzie zaraz po dopełnieniu odbiorze, podług cen ustanowionych i ogłoszonych w gazetach na tydzień naprzód. Korzyści z przeróbki, obliczone na zasadzie ceny przeciętnej z trzech miesięcy, to jest z miesiąca, w którym odbyła się dostawa, z miesiąca poprzedniego i następnego, realizowane będą w kasie towarzystwa po straceniu 2% komisowego, z końcem każdego półroczia. Akcjonariusze nie chcą lub nie mogą odstąpić z praw powyższych, mogą odstąpić je piśmiennie, lecz tylko innym akcjonariuszom towarzystwa, zawiadamiając o tem równocześnie zarząd. Stan interesów towarzystwa przedstawia się bardzo dobrze. Rozebrano wszystkie 400 akcji, towarzystwo ma jednak prawo wypuścić nową seryę. Wywóz ma być utrzymany głównie w kierunku na wschód. Stosunki z zachodem zaczynają się coraz bardziej, skutkiem rozmaitych utrudnień. Obecnie ustaną stosunki z Hiszpanią, gdzie uchwalono podwyżkę cła przywozowego do 70 pesetów, czyli 56 marek za hektolitr spirytusu. Towarzystwo wysłało znaczne ilości spirytusu do Konstantynopola, Smyrny, a stara się o zdobycie rynków w Aleksandrii, w Egipcie.

— „Kurjer warszawski” podaje następujące wiadomości z ruchu przemysłowego Warszawy: W tych dniach na jednej z ulic podokopowych puszczono w ruch pierwszą w kraju fabrykę parową koronek jedwabnych. Nowa fabryka, urządzona z wielkim nakładem przez jednego z przemysłowców francuskich, zajmuje przeważnie robotników francuskich, umyślnie sprowadzonych z zagranicy.

W zakładach fabrycznych towarzystwa akcyjnego warszawskiej fabryki maszyn i narzędzi rolniczych od pewnego czasu panuje niezwykle ożywiony ruch, z powodu obrotu za rs. 10,000 potrzeb wojskowych, oraz wielkiego zamówienia na dostawę narzędzi rolniczych do Cesarstwa.

Założona niedawno w Warszawie fabryka wyrobów złotych rozwija się pomyślnie. Obecnie zajmuje ona przeszło 100 pracowników, a wyroby swoje wysyła już za granicę. Właściciele fabryki zamierzają powiększyć ją przez otwarcie nowego działu pasmanterji złotych, dotąd prawie wyłącznie sprowadzanych z zagranicy.

Wreszcie niedawno otwarta została w mieście naszym specjalna fabryka ozdobnych pudełek i bombonierek.

— Przed kilku tygodniami obiegiła pogłoska o zamierzonej jakoby sprzedaży zakładów górniczych w Królestwie Polskiem, będących własnością rządową. „Kurjer warszawski” zaprzecza tej pogłosce, dowodząc się z dobrego źródła, że w departamencie o takim projekcie nie wie, wiedząc,

zwłaszcza, że przygotowuje się w dotychczasowym ustroju zarządu wiele reform, mających na celu rozwój przemysłu górniczego. W ścisłym związku z reformami pozostaje kwestja urządzenia trzeciego zjazdu górników, który się ma odbyć w listopadzie r. b., nie w Warszawie jednak, jak w latach poprzednich, lecz w Kielcach. Czy przed zjazdem nastąpi otwarcie zaawansowanej już w zasadzie szkoły sztygarów w Dąbrowie dotychczas niewiadomo.

SPRAWOZDANIA TARGOWE.

Z giełdy berlińskiej donoszą pod d. 23 czerwca. Początkowo mocne usposobienie na giełdzie dzisiejszej, osłabło nieco pod wpływem urojonych raż, niż rzeczywistych trudności regulacyjnych i doniesienia o niewypłacalności jednej z niemieckich firm spekulacyjnych. Lecz w drugiej połowie czynności giełdy była już znów odlaną całkowicie zwycięstwo, gdyż regulacja końcemiesięczna była już prawie ukończoną i niepsuła wrażenia pomyślnych doniesień politycznych. Przedmiotem wielkich obrotów, po kursach zwykłych były dziś znówu przedewszystkiem główne papiery spekulacyjne, akcje kredytowe i udziały dyskontowa ko mandytowe. Następnie uwagę giełdy zajęły ruble, których kurs podniósł się znówu. Obroty w drugiej połowie giełdy dosięgły wogółem bardzo znacznych wymiarów, lecz tylko w zakresie papierów spekulacyjnych; papiery nabywane za gotówkę były ciągle zaniedbane.

Włna. Królewiec, 26 czerwca. Roszta dowioziona w poł, z wyjątkiem kilku partji zbyt wysoko trzymanych, wyprzedano do dnia wczorajszego. Większy kupcy już odjechali. Jarmark skończony.

Włna. Królewiec, 26 czerwca. Ceny płacone w roku zeszłym na jarmarku tutejszym należały do najwyższych. W roku bieżącym nie pomyślnie doniesienia z innych jarmarków oddziaływały przynajmniej na targ tutejszy, obecnie kupcy okazali większą wstrętność do wiodarwa niższe ceny. Począwszy od dnia 19 b. m. nastąpił dalszy spadek cen o 2 — 3 talary w porównaniu z cenami początkowymi. Po takich cenach można było sprzedawać do ostatniej chwili węgla dobrą; z dowiozienia około 9,000 cetr., pozostało zaledwie kilka partji za które żądano cen zbyt wysokich. Włna brudna pod wpływem o oleju zniżki, osiągnęła 53 — 55 — 58 m. za 106 $\frac{1}{2}$.

Włna. Londyn, 26 czerwca. Akcja ożywiona, ceny trzymają się bardzo mocno.

Włna. Hildesheim, 27 czerwca. Dowiozono na jarmark 6,800 cetr., więcej niż w roku zeszłym o 2,500 cetr. Pomimo ożywienia o rotów, ceny skłaniały się ku niższym. Sprzedano dotychczas dotychczas dopiero około 2,000 cetr. p. cenach o 12 — 20 m. niższych od zeszłorocznych.

Włna. Londyn, 27 czerwca. Akcja. Usposobienie mocne.

Międzynarodowy handel zbożowy. Sprawozdanie tygodniowe (do dnia 27 czerwca). Stan zasiewów poprawia się szczególnie w Austrii i Węgrzech. Najpomyślniej zapowiadają się urodzaje w Rosji. W międzynarodowym handlu zbożowym obroty wloką się bardzo leniwie. Nigdzie nie widać ochoty do interesów. Spekulanty wszędzie jest niecierpna, a spóżywoy zaopatrzeni chwilowo, pokrywają potrzeby przypadkowe z dow. zów miejscowych. W Ameryce notowania skłaniały się ciągle ku niższym, tak, że w ostatnim czasie spadek cen doszedł do bardzo znacznych wymiarów. Wywóz zmniejszył się w porównaniu z tygodniem poprzednim. Na ry. kaah angielskich było bardzo cicho. Targi francuskie okazywały słabe usposobienie. W Belgii i Holandji ruch był bardzo mały, ceny nie uległy żadnej zmianie. W Austrii i Węgrzech ceny zboża obniżyły się pod wpływem pomyślniejszych doniesień o stanie zasiewów i niepomyślnych sprawozdań z innych rynków zbożowych. Rosja występuje ciągle z podażą, gdz. pomyślnie widoki urodzajów nagła do jaknajspieszniejszego pozbycia się z pasów starych. Niemcy nie mogą już sprowadzać zboża z Rosji, skutkiem niekorzystnego ułożenia się cen. Kurs rubla podniósł się bardzo znacznie, szczególnie w tygodniu ubiegłym, co wywołało wprawdzie wyższe cen pszenicy i żyta na giełdach niemieckich, lecz wyższa ta nie dorównała żywcze kursu rublowego. Oferty ruskie stoją obecnie przeszło o 10 m. wyżej notowania terminowych berlińskich. Nietylko ustaly za wazn terminowych berlińskich, lecz nawet wywozywane partie dawniej sprzedane. Oprócz zwykłego kursu rublowego, także postanowienie niemieckiego ministra handlu, wymierzzone przeciwko zbożu ruskemu oddziały podniecające na działalność giełdy berlińskiej. Przy żywych obrotach podniesiono notowania pszenicy o 4 — 4 $\frac{1}{2}$ — 3 $\frac{1}{2}$ m. a notowania żyta o 2 — 1 $\frac{1}{2}$ m.

Kronika Łódzka.

(—) Akt uroczysty zamknięcia roku szkolnego w wyższej szkole rzemieślniczej odbył się w piątek. Inspektor szkoły p. Karłow odczytał sprawozdanie roczne, którego obszernie streszczenie wraz z oceną działalności szkoły podamy w numerze następnym. Obecnie poprzestajemy na przytoczeniu jedynie niektórych szczegółów, dotyczących się uczniów.

Następujący uczniowie otrzymali nagrody za pilność i dobre sprawowanie się: z klasy I: Kiper Herman, Kraut Paweł, Landau Józef, Berger Bronisław i Littauer Jakób; z klasy II: König Teodor i Ulrich Willibald; z klasy III: Wertschitzky Karol, Mitropolski Wasilij, Erbrich Alojzy i Sołbański Leopold; z klasy IV: Wojekow Włodzimierz.

Ukończyli kurs nauk: Boczkowski Aleksander, Henrich Adam, Ginter Adolf, Döring Henryk, Sachs Józef, Caro Nikodem, Kempński Stanisław, Konaszewski Józef, Krzemiński Edward, Littauer Herman, Maksimow Włodzimierz, Taranow-Bielozierow Afanasij, Cierpiński Karol, Schütz Edmund i Jaworski Leon; Döring Caro i Schütz nagrodzeni zostali medalami złotymi.

(—) Szkołę handlową niedzielną, istniejącą

ca przy wyższej szkole rzemieślniczej, ukończyli: Wanek August, Wende Wilhelm, Heiman Karol, Daube Gustaw, Meib Adolf, Monitz Ludwik, Neumark Leon, Schmidt Karol, Engelhardt Karol i Jarsch Józef.

(—) Z teatru. Artysty teatru krakowskiego pożegnali publiczność łódzką we czwartek, przedstawieniem 2 aktowej komedji „Pożycz mi swej żony” i jednoaktówki „O Józefie” Bałuckiego. „Pożycz mi swej żony” nie różni się w treści od znanej farsy francuskiej „Żony pożyczane”. Inne osoby, akcja cokolwiek zmieniona, ale rzecz ta sama. Wyborną komedijkę „O Józefie” odegrali artyści krakowscy koncertowo, — bez suflera; przywołano ich kilka razy po skończeniu przedstawienia. W piątek po południu wyjechało towarzystwo krakowskie do Zgierza, gdzie tegoż samego wieczora dało jedno przedstawienie gościnne, a po przedstawieniu udało się w dalszą drogę do Łęczycy.

W teatrze letnim we czwartek nie było przedstawienia; przeszkodziła mu burza grożąca wieczorem, która jednakże poprzestała na groźbie. W piątek przedstawiono znany dramat „Dwie sieroty”, z p. Zielezińską w roli Henryki, a z p. Boguszewską w roli Ludwiki. Gra p. Zielezińskiej zdobywała frenetyczne oklaski w ciągu przedstawienia; artystka wróciła na scenę łódzką z tysiącami zasobem talentu i zapala, którym dawniej podbijała widzów; o ile postąpiła w pracy nad sobą, o tem będziemy mogli zawyrokować dopiero po następnych jej wystąpieniach. Rolę Ludwiki odegrała panna Boguszewska starannie i sympatycznie. Bardzo dobrym Piotrem był p. Kisieliński. Wymienionych artystów, łącznie z p. Jarszewskim (kawaler de Vaudrey) i p. Grabińską (hrabiną), obdarzała publiczność zasłużonemi oklaskami. Do podwodzenia sztuki przyczynili się sumiennie pp. Bartoszewscy (Lefleur i wdowa Frochard), oraz p. Grabiński w roli Jakóba.

(—) Wokanda. W sądzie zjazdowym m. Łodzi, w poniedziałek dnia 2 lipca rozpatrywane będą sprawy: 1) Józefa Kapki, oskarżonego o obelgi czynne i kradzież, 2) Arona Kuczyńskiego o obelgi czynne, 3) Jankla Orzelka o roztworzenie majątku danego mu pod dozór, 4) Szmula i Ruchli Goldszteinów, o przekroczenie ustawy tabaczej, 5) Antoniego Jarysiaka o kradzież, 6) Heleny i Marcina Forstów o potwarz, 7) Wolfa Urbacha i Szmula Lejby Gerstarka, o bójki w miejscu publicznym, 8) Abrama Engla, o kradzież, 9) Naftalego Weisberga o kradzież, 10) Andrzeja Rutkowskiego, o obelgi czynne, 11) Petroneli Sawickiej, o samowładność, 12) Fryderyka Rykejma o ukrywanie kradzieży, 13) Magdaleny Rydlewskiej o potwarz, 14) Wincentyny Łakomskiej o obelgi słowne, 15) Emila Maucha, o samowładność, 16) Joska Flaksa o przywłaszczenie sobie wekslu i Joska Cynamona o oszustwo, 17) Feliksa Seemana o potwarz, 18) Bratny Grosman o niewypelnienie rozporządzeń policyjnych, 19) Izraela Pomeranica o niezachowywanie czystości, 20) Liby Manasowskiej o obelgi słowne, 21) Pauliny Fremel o obelgi czynne, 22) Tauby Dawidowicz o obelgi słowne, 23) Jakóba Dawida Wildnera o potwarz, 24) Walerego Pollera o pobicie, 25) Leibusia Hindy Rosenów o obelgi słowne, 26) Estery Dykman o kradzież.

We wtorek dnia 3 lipca sądzonych będzie 20 spraw apelacyjnych a nadto 5 spraw kasacyjnych, mianowicie: 1) Lejby Rosenbluma przeciwko Dawidowi Zaudbergowi o 11 rs., 2) Juliusza Bretzneidera przeciwko Aleksandrowi Szewelowowi o 10 rs., 3) Eleonory Kalbach przeciwko Józefowi Grizel o 22 rs. 50 kop., 4) Kazimierza Nowickiego, przeciwko Ignacemu Tomas o 30 rs., 5) Leonarda Tomaszewskiego, przeciwko Michałowi Szczuckiemu o 9 rs. i wyeksmitowanie z mieszkania.

(—) Inspektor rządowy dróg żelaznych w Królestwie Polskiem p. Łaskin przybył do Łodzi celem odbycia rewizji drogi żel. fabryczno-łódzkiej.

(—) Z aury. Po znacznych upałach, panujących w ostatnich dniach, w piątek po południu spadł obfity deszcz, skutkiem czego powietrze oziębiło się i w nocy w piątku na sobotę temperatura wynosiła tylko +12°R. Wczoraj rano o godzinie 8 podniosła się do +14°R., w południe zaś dosięgnęła +17°R. w cieniu. Barometr obniżył się wczoraj do 735 milimetrów.

(—) Ubezpieczenia robotników. Od niejakiemu czasu „Kurjer warszawski” podaje szczegóły o fabrykach łódzkich, które ubezpieczyły swych robotników na wypadek śmierci, kalectwa lub niezdolności do pracy. Możemy zapewnić, że wszystkie fabryki łódzkie, tak większe, jak i mniejsze, już ubezpieczyły swych robotników.

(—) Zebranie przedstawicieli kasy zaliczkowej przemysłowców łódzkich odbędzie się dnia 6 b. m., t. j. w piątek o godzinie ósmej wieczorem w Paradyzie. Podana

przez nas w poprzednim numerze data była błędna.

(—) Ćwiczenia oddziału trzeciego straży ogniowej odbędą się dziś o godzinie 6 $\frac{1}{2}$ rano przy wieży dla toporników oddziału drugiego. W tymże samym czasie odbędą się ćwiczenia oddziału czwartego przy domu rekwizytowym tegoż oddziału.

(—) Spółniczki. W składzie kapeluszy S. Rozentala pod N. 263 przy ulicy Piotrkowskiej, zauważono od niejakiemu czasu kradzież systematycznie prowadzoną. Zawiadomieni o tem starsi strażnicy Guzenda i Górnicki, wykryli, że kradzieży tej dopuszczali się: służąca i panna Fer sklepowa, której powierzono dozór magazynu. W chwili gdy policja przemocą weszła do mieszkania panny Fer, spostrzegła ogień w piecu, który pożerał rozmaite przedmioty pochodzące z kradzieży. Tym sposobem sklepowa chciała zniszczyć dowód winy. Część przedmiotów wartości 130 rubli, uratowano z ognia. Sklepowa kradła i oddawała skradziony towar służącej do sprzedaży. Obie spółniczki, zagraniczne poddane, pokutują obecnie w więzieniu łódzkim.

(—) Kradzieże. Wczoraj nad ranem, w domu pod N. 1118, podczas gdy rodzina Łaskiewiczów spała w stajni na sianie, złodzieje dostali się przez płot na dziedziniec, wylamali drzwi do mieszkania tychże Łaskiewiczów i skradli kufer, w którym, oprócz garderoby i bielizny, było 90 rubli gotówki. Część rzeczy skradzionych znalazła policja w mieszkaniu Antoniego Stamirowskiego w domu pod N. 1110, a kufer rozbity, w ogrodzie przy placie kolejowym. Stamirowski został aresztowany.

Herszt bandy złodziejskiej, niejaki Józef Wodziński, został onegdaj złapany w domu pod N. 1354a na Pradze. Niebezpieczny ten reżymieszek, skazany na półtora roku do rot aresztanckich, zbiegł w drodze, gdy go prowadzono z więzienia piotrkowskiego do Łodzi, w dniu 19 maja r. b.; schwycił go teraz starszy strażnik Polański.

Na dziedzińcu pod Nr. 1110 znaleziono rozmaite garderoby i bieliznę, związane pasem czerwonym. Rzeczy te prawdopodobnie porzucone zostały przez spłoszonego złodzieja; odebrać je można, za udowodnieniem własności u p. Sułkowskiego w tymże domu.

(—) Obława. Z rozporządzenia pana policyjnego, w nocy z piątku na sobotę, straż policyjna obsadziła wszystkie miejscowości, gdzie zwykli ukrywać się złodzieje. Część straży wraz z kozakami, pod przewodnictwem komisarza cyrkulu p. Zsodemskiego złowiła dziesięciu niebezpiecznych zbrodniarzy i reżymieszeków, poszukiwanych za rozmaite przestępstwa. W trzecim rewirze (okolica Zagajnika) kierował obławą starszy strażnik Polański, a osiągnął także dobry rezultat, bo złowił w łasku siedmiu złodziei, a między innemi: 1) 20-letniego Adama Sołdena, wypuszczonego niedawno z więzienia w Piotrkowie, 2) 23-letniego Kazimierza Kubiaka, 3) 21-letniego Szczepana Ignatowicza, 4) 26-letniego Juliana Wolfa i trzech mniej znanych łotrów. Po skutecznym przed kilku dniami obławie, złodzieje widocznie nie spodziewali się tak prędko drugiej, to też powiodła się ona nadszpiegowanie dobrze. Siedemnastu łotrów mniej, to zawsze coś znaczy!

(—) Pożar. W fabryce Lewkowicza przy ulicy Widzewskiej wszczął się pożar w gremplarni wczoraj popołudniu o 5-ej.

(—) „Magnacka orkiestra.” Tak nazwana przez kurjery warszawskie orkiestra węgierska p. Vörös Miski przybędzie do Łodzi i da pięć koncertów w ogrodzie Bendorfa przy ulicy Średniej. Pierwszy koncert zapowiedziano na środę dnia 4 lipca. Rzezoną orkiestra grywa obecnie w Dolinie Szajcarskiej w Warszawie, a na koncertach jej bywa po parę tysięcy osób.

(—) Dziś w letnim teatrze Sellina: „Chata za wsią,” Mellerowej i Galasiewicz, a zarazem drugi występ p. Zielezińskiej w roli Azy. Tumrego gra p. Kisieliński. Staranna obsada wszystkich ról pozwala spodziewać się dobrego przedstawienia „Chaty.”

KRONIKA KRAJOWA I ZAGRANICZNA.

— Mowa tronowa do sejm pruskiego. We środę o godzinie 12, otwarty został w sali białej zamku królewskiego sejm pruski mową tronową cesarza Wilhelma, która, dziękując w wstępie wszystkim, co z powodu bolesnych zgonów pośpieszyli z wyrazami pociechy, tak dalej opiewa wedle depeszy „Kuryera warsz.”

„Gdy przez zgon mego ojca korona przodków na mnie przeszła, postanowiłem niezwłocznie złożyć wam przysięgę, przepisaną przez konstytucję. Przysięgam wiernie i niewzruszenie dochować tej konstytucji i w zgodzie z nią i ustawami panować. Tak niech mi Bóg dopomaga!

„Szanowni panowie! Spoczywający w Bo-

